

der maa ikke regnes Sikkerhedstillæg eller Driftstillæg, hele Administrationen skal være gratis, der tilstaaes Stempelfrihed og findes endnu nogle andre Begunstigelser, som denne Anstalt yder. Jeg nævnede nylig, at naar en Fader indskød 400 Kr. for sin Søn eller for sig selv i Løbet af 8 Aar med 50 Kr. om Aaret, havde Sønnen fra sit 65de Aar erhvervet sig en endogsaa ret betydelig Livrente. Denne Omstændighed, at Anstalten skulde staa aaben for alle, vilde altsaa kunne føre til — det maa de ærede Forslagsstillere indrømme — at enhver forsynlig Fader, som er i Stand til at gøre det, vil kunne indskyde 50 Kr. om Aaret i 8 Aar for sin 15aarige Søn. Sønnen vil da være sikker paa fra sit 65de Aar i hvert Tilfælde at faa 300 Kr. aarlig, hvilket er bedre Vilkaar end i nogen anden Livsforsikringsanstalt, og eventuelt vil han kunne faa 200 Kr. til, nemlig hvis han er bleven trængende. Det er dog egentlig ikke Meningen, at man for velhavende Folk skulde skaffe en billig Livsforsikring eller for at udtrykke det paa anden Maade, at have to Statsansalter, som tegne Forsikringer for de samme Personer og konkurrere paa forskellige Vilkaar, den ene med direkte Tilskud fra Statskassen. Jeg anser det nu ikke for at være nogen stor Ulykke, at der kunde være saadanne Forældre, som tegnede en saadan Forsikring for sine Børn, eller velhavende Mennesker, som tegnede en saadan Forsikring for sig selv, da den dog er ret begrænset. Men det egentlige Maal for Ønskerne om, at en Statsanstalt skal staa aaben for alle, nemlig det, at der ikke skal finde nogen Undersøgelse Sted af vedkommendes økonomiske Forhold, det opnaa de ærede Forslagsstillere ikke. Der er her endogsaa to Slags Undersøgelser af de økonomiske Forhold. For det første, naar man vil have den forhøjede Rente. Renten kan jo gaa op indtil 7 pCt. af Indskuddene, men forinden man kan opnaa en Forhøjelse af Renten — det er jo en Overgangsbestemmelse, men vil strække sig over mange Aar — skal der finde en Undersøgelse Sted af vedkommendes økonomiske Stilling. Fremgangsmaaden blev kritiseret nys af det ærede Medlem for Nørre-Sundby (J. Jensen). Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem var paa det rene med, at naar Forslagsstillerne have valgt den kritiserede Udtrykksmaade til at definere den mindre bemidlede Tilstand, er det fordi afdøde Berg just havde brugt den samme Betegnelse i sit i sin Tid omdebatterede Forslag, idet

man har fundet det at være en udtømmende Maade at udtrykke det paa. Det er jo muligt, at det ærede Medlem ikke vilde have kritiseret det saa stærkt, hvis han havde kendt dets Oprindelse. Jeg er nu, lige saa lidt som det ærede Medlem, begejstret for, at man skal forud betegne bestemte Erhvervsklasser som udelukkende bestaaende af ubemidlede; men det er dog saaledes, at det kan gaa. Der skal altsaa undersøges, og der skal kunne appelleres lige op til Indenrigsministeren. Det er i Grunden ikke Indenrigsministerens Sag at sidde og afgøre, om en Mand er bemidlet eller ubemidlet, naar det maaske kan gaa op til mange Tusinde Tilfælde. Jeg tror ikke, at det er tilraadeligt, at man, hver Gang man trænger til en, der skal gøre et eller andet, men ikke ved, hvem man skal paakalde, skriver i et Lovforslag: Det afgør Indenrigsministeren. Der er dog visse Ting, som Indenrigsministeren ikke kan afgøre, saaledes Invaliditetsspørgsmaal, som jeg ogsaa tror, skulle kunne indankes for Indenrigsministeren. Det var den ene Gang, hvor Undersøgelse skulde finde Sted. Anden Gang er, naar Interessenten skal nyde Tilskudsrente fra Statskassen; hans økonomiske Forhold skal saa ogsaa undersøges og ikke blot det ene Aar, men vedvarende, der skal indsendes Bekræftelse hvert Aar, saa længe han opbeholder Tilskuddet. Det er ikke meget tiltalende for mig, det tilstaaer jeg. Det er ikke det, som man har tilsigtet, naar man har sagt, at Anstalten skal staa aaben for alle. Naar en Mand saaledes, for at nyde denne Fordeel af det Tilskud, som Staten giver, for en væsentlig Del skal præstere Bevis for Armod, saa gaar i Grunden Duften bort af dette, som var Fortrinnet, nemlig, at Statsanstalten staa aaben for alle. Jeg har i sin Tid — i 1888 — stillet Forslag om en Alderdomsforsøgelse — det er der jo saa mange, der have stillet Forslag om — et Forslag, om hvilket afdøde Indenrigsminister Ingerslev sagde, at naar vi en Gang skulde til at lovgive derom, troede han nok, at det burde lægges til Grund. Det er altsaa ikke min Mening, men afdøde Minister Ingerlevs Mening, jeg udtaler. Det gik ud paa, hvad jeg tror var det bedste i Forslaget, saa vidt muligt at ubrugeliggøre en saadan Statsforsikringsanstalt for velhavende Personer, men saa lade den staa aaben for alle og uden Undersøgelse. Hvis der alligevel var en eller anden, som slap ind igennem Nettet, som ikke skulde være der, var Ulykken jo ikke større, naar Loven blot i alt